

dringsforslag, der gif ud aldeles paa det Samme, kun affattet noget anderledes, blev ved den nu foreliggende Lovs Behandling i forrige Session vedtagen; men efter den paafølgende Forhandling imellem dette og det andet Thing, for at fjerne en opstaaet Meningsforskjel, blev imidlertid det vedtagne Forslag voteret ud ved den sidste Behandling i dette Thing. Det sæles Udvalg, der var udsat til at mægle imellem Thingene, havde foreslaaet, at det skulde gaae ud, og det gif ud. Naar man nu gaaer ud fra, at der dengang var tilveiebragt en Overeenskomst, der nu skulde i alle Enkeltheder opretholdes, uden at der med Hensyn til nogen af dem kunde skee nogen Forandring dert, saa kunde der siges, at dette Forslag heller ikke nu burde vedtages her i Thinget; men jeg troer, at det ikke forholder sig ganske saaledes med hiin Overeenskomst. Jeg troer, at den vistnok bestaaer i det Væsentlige, men jeg troer tillige, at den ikke saaledes omfatter alle Enkelthederne allerede af den Grund, at de Enkeltheder, der dog skulle betragtes som de, der vare gaaede op imod hinanden, saa at, om jeg saa maa sige, en Compensation havde fundet Sted, slet ikke vare af denne Art. Der blev stridt og vil sandsynligviis ogsaa idag blive stridt om en Paragraph, der ikke officerer Lønningsfakterne, og paa den anden Side var der nogle smaa Forandringer, der vare flete i Lønningsfakterne, som vedtoges at skulle gaae ud ved den sidste Behandling, men disse to Gjenstande dannede ikke saadanne Modsetninger, at man egentlig kunde troe, at Forliget var tilveiebragt ved at man opgav lige Meget eller Ting, der stode mod hinanden, og jeg erindrer ogsaa, at det ved den sidste Forhandling i dette Thing blev udtalt, at det neppe kunde betragtes saaledes, thi hvad der fra Landstingets Side var opgivet, f. Ex. denne lille Bestemmelse, var noget Ubethdeligt, Noget, der ikke havde meget at sige, og jeg troer ogsaa, at det nu er opfattet saaledes, thi uagtet baade Regjeringen og det andet Thing i det Hele have ladet Lovudkastet komme til os nu, saaledes som det var vedtaget forrige Gang, og uagtet jeg ogsaa mener, at Landstinget, med Undtagelse af det ene store Stridspunkt, som er bragt ind igjen iaar, skal give Lovforslaget sin Stemme i den ifjor vedtagne Skil-

kelse, er der dog sleet nogle enkelte Forandringer og Tømpelser ogsaa i det andet Thing. Der er saaledes sleet, for blot at nævne et Exempel, en Forandring i den Lønning, som er vedtagen ifjor af begge Thing og iaar af Regjeringen er foreslaaet for Overpræsidenten i Kjøbenhavn. Man er altsaa gaaet ind paa at forandre nogle Enkeltheder i Loven, medens man har ladet den almindelige Norm for Lønningernes Bestemmelse blive staaende. Det gaaer jeg ud fra, og jeg vilde derfor ikke være med at stille noget Forslag, der gif ud paa at gribe ind i de egentlige Lønningsbestemmelser, men jeg troer ikke, der kan være Noget veien for at fjerne en Bestemmelse, der medfører en Ubilighed mod en Række for størstedelen underordnede Bestillingsmænd, som man slet ikke kan forudsætte, at der skulde være den Formening om, at der allerede skulde være tilstrækkelig sørgt for dem, saa at de ikke trængte til Noget. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget.

Schmann: Den ærede Forslagsstiller har allerede selv henviist til den Betænkelse, som jeg maa tilstaae for mig er afgjørende. Jeg vilde være aldeles enig med ham, dersom Sagen nu forelaa fra Nyt af, og jeg troer det maa erkjendes, at her er en Anomali, som bliver dobbelt betænkkelig derved, at den gaaer ud over ganske Enkelte, og det netop over Saadanne, som mindst kunne taale det. Jeg skal tilføie, at hvis Sagen forelaa her fra Nyt af, vilde der være mange andre Punkter, som efter min Overbeviisning ogsaa maatte komme under Forhandling — nogle enkelte har jeg under første Behandling tilladt mig at paapege — og det angik væsentlig Spørgsmaal, der ikke rokkede ved den egentlige Lønningscala, men deels angik store Ubethdeligheder i Loven, deels enkelte Tilbestemmelser, som formeentlig ikke vel kunde kunde forsvares; men af samme Grund, hvorfor den ærede Landstingsmand erklærer sig villig til at tage Loven med disse Feil, mener jeg ogsaa, at vi bør lade denne lille Ting staae hen, thi vi kunne ikke paatage os det Ansvar, at vort Botum skulde forstaaes saaledes, at vi havde erklæret dette for at være et udtømmende, fuldstændigt og i alle Henseender hensigtsmæs-